

λε κατά τοῦ ἔχθρου πυκνά στίφη αἰμοθύρων κυνῶν.

Οἱ γαλλικοὶ στρατοὶ ἔσχον ἐπίσης τοὺς ἐνδόξους κύνας των. Ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα τοῦ Μουσταφᾶ, ἐνὸς τῶν ἠρώων τοῦ Φοντενουᾶ, τοῦ Μουστάς, συμμετασχόντος γενναίως τῶν μαχῶν τοῦ Μαρέγκου καὶ τῆς Αὐστερλίτζης, τοῦ Πάτ-Βλάνς, ἐν Πορτογαλλίᾳ διασώσαντος τὴν σημαίαν τοῦ 116ου τῆς γραμμῆς, τοῦ Μοφφίνου, συμμετασχόντος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1812, τοῦ Μαγέντα, τοῦ κυνός, τῶν ζουάβων τῆς φρουρᾶς ἐκτελοῦντος χρεῖν ἀρχινοσοκόμου, τοῦ Μεδεάχ, καὶ τοῦ Γαλιμαφρέ, ὑπερμεγέθων μολοσσῶν ἀναρπαζόντων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Ἄραβά τινα.

Σήμερον δὲ προτιθέμεθα μόνον νὰ χρησιμοποιοῦμεν τοὺς κύνας ὡς ὄργανα ἀναγνωρίσεως καὶ ἀνταποκρίσεως. Τὰ πρῶτα πειράματα ἐπιτυχον, ὡς λέγεται. Οὐδόλως τοῦτο ἐκπληκτικὸν διότι ἄσκησις κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην εἶναι πρᾶγμα ἀπλούστατον.

Εἶναι εὐκόλον πράγματι νὰ διδάξωμεν τὰ ζῶα, ἅπερ χρησιμοποιοῦμεν, ὅπως διακρίνωσι τὸν φίλον ἀπὸ τοῦ ἔχθρου, ὅπως ὁσφραίνωνται μακροθεν, ν' ἀνιχνεύωσι καὶ τὸν μὲν καὶ τὸν ἕτερον, ὅπως φέρωσιν βοήθειαν εἰς τοὺς τραυματίας κλπ. Οἱ δαμασταὶ ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν μέθοδον τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου.

Ἐπίσης οὐδόλως δυσχερὲς νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐννοήσωσιν οἱ κύνες ὅτι δέον νὰ μεταβῶσιν ἀφ' ἐνὸς εἰς ἕτερον ὠρισμένον σημεῖον. Οἱ λαθρέμποροι κάμνουσι τοῦτο καθ' ἑκάστην. Δικαιούμεθα ὅθεν νὰ ὑπολογίζωμεν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως καλῆς ὑπηρεσίας μεταφορᾶς τῶν ἐγγράφων. Ἄλλ' ἐνταῦθα τίθεται ἐν ζήτημα: Ἐν τίσιν ὁρίοις δύνανται τὰ ζῶα νὰ κάμνωσιν οὕτω τὸν ταχυδρόμον; Τίνας ἀποστάσεις δύνανται νὰ διανύσωσιν διὰ μέσου ἀγνώστου χώρας;

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῶν Παρισίων, ὁ κ. Οὐρέλ ἀνεχώρησε δι' ἀεροστάτου μετὰ πέντε κυνῶν καλῆς καταγωγῆς ἐχόντων βλέμμα ζωηρὸν καὶ νοήμονα φυσιογνωμίαν, ἥλπιδε δὲ ὅτι τὰ γενναῖα ζῶα ἤθελον κατορθώσαι νὰ ἐπανεέλθωσιν ἐν τῇ πολιορκουμένῃ πόλει μετὰ τινῶν ἐγγράφων ἐγκεικλισμένων ἐντὸς τῶν δερματίνων περιλαιμίων των.

Οἱ κύνες ἀφέθησαν, οὐδέποτε ἐπανεῖδον αὐτοὺς.

Ἐτερον πείραμα γενόμενον κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην δύναται νὰ ἔχῃ ἐλπίδα τινὰ ἐπιτυχίας; ἐπιτρέπεται ν' ἀμφιβάλλωμεν, γνωματεύουσιν οἱ ἀρμόδιοι. Κύνες τινές, λέγουσιν, ἐκτελοῦσιν, εἶνε ἀληθές, μεγάλα ταξείδια καὶ ἐπανερχονται οἴκοι. Ἄλλὰ δέον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐκκινήσαντες πεζῇ ἠδυνήθησαν νὰ λάθωσι γνῶσιν τῆς ὁδοῦ, ὅτι αἱ κατὰ τὴν ἄνοδον παρατηρήσεις των τοὺς ὁδηγοῦσι κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Θὰ

ἔκαμνον τὸ αὐτὸ μετὰ μεταφορᾶν δι' ἀεροστάτου; θὰ εἶχον ὅμοιον ἔνστικτον πρὸς τὸ τῶν ταξιδειουσῶν περιστερῶν; Δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Παραθέτομεν μόνον ἐν γεγονός.

Ἐλθὼν ἐν Φιλιππεβίλλης εἰς Ἀλγέριον διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν διαπορθμεύσεων στρατιώτης τις ἐπ' ἀδεία εἶχε συμπεριλάβει τὸν κύνα του. Ἐν Ἀλγερίῳ ὁ κύων ἀπώλεσε τὸν κύριόν του ἢ, τοῦλάχιστον, ἔλειψε κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἐπιβιβάσεώς του. Τί δ' ἔκαμε τὸ γενναῖον ζῶον; Ἐπανῆλθε διὰ ξηρᾶς ἐξ Ἀλγερίου εἰς Φιλιππεβίλλην, καὶ ἡ ἀκτὴ, τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε μακρὰ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

N. K. ΓΟΥΛΙΜΗΣ

λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δώδεκα Κοντογιανναῖοι δεκαπρεῖς ταμπράδες.

Ἄλλ' ἡ Πασσᾶς πολὺ ἀνησυχῶς ἐβλεπε πάντοτε αὐξάνουσαν, κατὰ τε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀτόμων καὶ τὴν ἐπιρροήν, τὴν ἀρματολικὴν οἰκογένειαν τῶν Κοντογιανναίων. Μίαν φορὰν ἔστειλεν εἰς Πατρατζίκι, καλῶν αὐτοὺς ἐσπευσμένως εἰς Ἰωάννινα, ἵνα σκεφθῶσι δῆθεν μετ' αὐτοῦ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν τοῦ βιλαετίου. Οὗτοι, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, ὑπῆγαν προθύμως καὶ παρουσιάσθησαν πρὸ τοῦ Ἀλλ' πασᾶ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδέχθη ἀνοικταῖς ἀγκάλαις, τοὺς ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀρματολικίου των καὶ τοῖς παρέθεσε πολυτελέστατον δεῖπνον. Μετὰ τοῦτο καλῶν ἕνα ἕκαστον κατ' ἴδιαν τῷ ἐπρότεινε μυστικὰ νὰ φωνεύσῃ ἕνα τῶν συγγενῶν του καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς μόνος τὸ ἀρματολίκι. Τῷ ἐνεχειρίζε δὲ καὶ τὸν διορισμὸν ἐπὶ τούτῳ, ὑπογεγραμμένον καὶ τέλειον. Ἀφοῦ οὕτω ἐκάτηχησεν ἕνα ἕκαστον ἀπέπεμψεν αὐτοὺς, βέβαιος πλέον ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του, νὰ ἐξολοθρεύσῃ οὕτω ὅλους.

Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ Ἀλλ' πασᾶς ἐνέσπειρε μετὰ τῶν Κοντογιανναίων τὴν περὶ δολοφονίας ἰδέαν, ὅλοι ἔπεσαν εἰς σκέψεις καὶ καθ' ὅλον τὸν δρόμον των ἐπορεύοντο σιωπηλοί, περισκεμμένοι καὶ ὑποβλέποντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ Νικόλας Κοντογιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ γεροντότερος ὄλων, παρετήρησε τὴν ψυχρότητα αὐτῆν εὐθύς καὶ ἐνόησε τὴν αἰτίαν. Ὅθεν μόλις ἔφθασαν εἰς βρῦσιν τινὰ σύσκιον ὑπὸ πλατάνων, ἐπρότεινε νὰ καθήσουν, ἔστειλε δὲ τὸν νεώτερον εἰς πλησίον ποιμνιοστάσιον νὰ ἀγοράσῃ ἕνα πρόβατον ἵνα φάγωσιν. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλοι ἠτοιμάσαν

τὴν πυρὰν, ἔφερον τὸ πρόβατον, τὸ ἔψησαν καὶ καθήσαντες ἐπὶ τῶν χόρτων ἤρχισαν νὰ τρώγωσιν. Τὸ γεῦμα τῶν ἔγεινεν ἐπίσης μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχρότητος. Ὁ γέρω Κοντογιάννης ἐπρότεινεν ἔπειτα νὰ τραγοῦθῆσιν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα του· ὅλοι ἐχαμήλωνον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τοῦ ὄξεος καὶ ἐρευνητικοῦ βλέμματός του καὶ κατεταράσσοντο, ὡσεὶ νὰ εἶχον διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἄλῃς. Αἰφνης ὁ γέρω Κοντογιάννης ἐπήδησεν ὀρθιος, ἠνάγκασε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἐγερθοῦν καὶ πρῶτος ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἐμπρός, τραγουδῶν :

Ὅλοι ξέρου δώδεκα κ' ὁ γέρωσ δεκατρία.

Καὶ ἐπανελεγεν ἀδιακόπως τοῦτο καὶ μόνον, ἀναγκάζων καὶ τοὺς λοιποὺς νὰ τὸ λέγουν ὅλοι. Οὗτοι ἤρχισαν ν' ἀποροῦν διὰ τὴν εὐθυμίαν αὐτῆν τοῦ γέροντος καὶ τὴν ἐπιμονὴν του εἰς τὸ λόγιον, μὴ ἐννοοῦντες τί ἤθελε νὰ φανερώσῃ δι' αὐτοῦ. Καὶ ὅτε τέλος ὁ γέρων ἔπαυσε τὸν χορὸν,

— Ρέ τί ν' αὐτό, Νικολῆ; ἠρώτησεν ὁ Κωνσταντής, γελῶν.

Ὁ γέρων ἐχαμογέλασε καὶ λαβῶν παράμερα τοῦτον τῷ εἶπε σοβαρῶς :

— Ἐσύ ξέρεις ἓνα καὶ οἱ ἄλλοι ἓνα, γιατί ὁ πασᾶς ἀπὸ ἓνα μπουγιουρντί ἔδωκε σέ καθένα· ἐγὼ ξέρω δεκατρία γιατί ξέρω τὰ δικά σας, ξέρω καὶ τὸ δικό μου· νά το.

Καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ κόλπου ἐπέδειξε τὸν διορισμὸν καὶ τὴν διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας αὐτὸς παρωτρύνετο νὰ φονεύσῃ τὸν Κωνσταντήν. Οὗτος ἔμεινεν ἔκπληκτος, διότι ὑπέθετεν ὅτι ὁ Ἄλῃς πασᾶς μόνον εἰς αὐτὸν ἔδωκε τοιοῦτον διορισμὸν.

— Τώρα ἴσάν θές πᾶμε καὶ ἴς τοὺς ἄλλους· εἶπεν ὁ γέρων.

Καὶ πορευθέντες ἐπέδειξαν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τοὺς διορισμοὺς των, προκαλοῦντες νὰ ἐπιδείξωσι καὶ οὗτοι τοὺς ἰδικούς των. Ὅλοι τότε κατεταράχθησαν ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τῶν κακῶν σκοπῶν τοῦ Ἄλῃς πασᾶ καὶ ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον παρουσίασαν τοὺς διορισμοὺς, τὰ ἐπίβουλα μέσα τοῦ ἐξολοθρευμοῦ των.

— Νά πῶς θέλει νὰ μᾶς πικστρέψῃ, εἶπεν ὁ γέρω Κοντογιάννης· ὁποῖος εἶνε κουτὸς ἄς τὸν πιστέψῃ.

Καὶ πρῶτος ἔσχισεν εἰς μυρία τεμάχια τὸν διορισμὸν του. Εὐθὺς καὶ οἱ λοιποὶ ὅλοι ἐμιμήθησαν αὐτὸν προθύμως καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των πυροβολοῦντες εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς ὅτι διέφυγον τὰς ραδιουργίας τοῦ τυράννου. Ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ἔμεινε παρὰ τῷ λαῷ νὰ λέγεται! Δώδεκα Κοντογιανναῖοι δεκατρεῖς ταμπράδες

Ὁ Διάκος προξενητής.

Ὅτε ὁ Διάκος ἐπιστρέφων ἐξ Ἰωαννίνων, ὅπου εἶχε σταλῆ παρὰ τῷ Ἄλῃ πασᾶ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Σκαλτσοδήμου, ἀρματωλοῦ τοῦ Λοιδορικού, ἔφθασεν εἰς Βραχῶρι, κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Σκυλοδημαίων. Οἱ Σκυλοδημαῖοι ὑπῆρξαν ἐπὶ πολὺν χρόνον μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ ἀρματωλοὶ κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ὅτε ἔφθασεν ὁ Διάκος ἐκεῖ διεξήγοντο διαπραγματεύσεις συνοικεσίου μεταξύ μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Σκυλοδήμου καὶ τοῦ Σκαλτσοδήμου, ἔμενε δὲ ἀναποφάσιτος ἀκόμη ἡ οἰκογένεια τῆς κόρης συλλέγουσα πληροφορίας ἐδῶ κ' ἐκεῖ περὶ τοῦ ἀρματωλοῦ. Ἐπειδὴ ἐγνώριζον τὸν Διάκον πρωτοπαλλήκαρον αὐτοῦ, εὐθὺς ἤρχισαν νὰ τὸν ἐρωτῶσιν, ὀρκίζοντες αὐτὸν νὰ τοῖς εἴπῃ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

— Καλός, λέει; καὶ καθόστε ἀκόμη! εἶπεν ὁ Διάκος προθύμως.

— Μὰ εἶνε καλός; ἐπέμενον οἱ συγγενεῖς ἐρωτῶντες.

— Ἀφοῦ ἐγὼ τὸν ἔχω καπετάνιο, φαντασθῆτε τί εἶνε! προσέθηκεν οὗτος, βεργολυγίζων τὸ σῶμα μετὰ παρρησίας καὶ τινος ἐγωῖσμοῦ.

Οἱ συγγενεῖς τῆς κόρης ἐπέισθησαν εὐθὺς εἰς τὴν εἰλικρινεῖαν τῶν λόγων τοῦ Διάκου καὶ ἐπεφόρτισαν τὸν ἴδιον, ἐπιστρέφοντα νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Σκαλτσοδήμου, νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν εἶδῃσιν περὶ τῆς πλήρους παραδοχῆς των.

Ὁ σωτὴρ τῶν ἐν Γραβιᾷ

Τὸν στρατὸν τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη, ὅστις ἐκβιάσας τὴν γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας προὐχώρησε κατὰ τῆς Γραβιάς, ἠκολούθηον καὶ διάφοροι Ἕλληνες ὀπλαρχηγοὶ εἴτε μὴ ἐννοήσαντες τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ἐπαναστάσεως εἴτε μὴ νομίζοντες ἀκόμη πρόσφορον τὸν καιρὸν ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ Παλάσκας. Οὗτος βλέπων τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη ὅπως γίνῃ κύριος τοῦ χανίου καὶ θεωρῶν ἀφευκτον ἐπὶ τέλους τὴν καταστροφὴν τῶν ἐν αὐτῷ Ἑλλήνων, ἤρχισε νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ μέσου τῆς σωτηρίας των. Εἶχεν ἤδη κλίνει ἡ μεσημβρία ὅτε ἐπλησίασε σύνοφρος καὶ σκεπτικός τὸν Βρυώνη καθ' ἣν ὄραν διέτασεν οὗτος νέαν προσβολὴν κατὰ τοῦ χανίου.

— Γιατί, πασᾶ μου, χαλᾶς ἄδικα τόσα παλληκάρια; τῷ εἶπε μετὰ συντριβῆς.

— Τί νὰ κάνω, ὄρὲ Παλάσκα; εἶπεν ὁ Βρυώνης ὠργισμένος· δὲ βλέπεις ἐκεῖνο τὸ σκυλί δὲ Δουσέας τὸ ἔπῃρε ἴς τὰ καλά τὸ πρᾶμμα.

— Ἐγὼ λέω νὰ μὴν χαλᾶς ἄδικα τὸν ντουινιά.

— Καὶ τί νὰ κάμω νὰ τὸν ἀφήκω, ὀρέ;

— "Ὅχι· νὰ στείλῃς ἔς τὸ Ζητοῦνι νὰ φέρουν δύο κανόνια καὶ αὔριο τὴν κονταυγὴ νὰ τοὺς κάνουμε στάχτη.

Ὁ Βρυώνης ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ἀνησύχως.

— Καλὰ λές, ὀρέ Παλάσκα, εἶπε τέλος ἐπιδοκιμάζων τὴν συμβουλὴν τοῦ ἑλληνοσ ὀπλαρχηγοῦ.

Καὶ εὐθὺς, διατάξας τὸν στρατὸν νὰ μένη συνεπειρωμένος καὶ ἀγρυπνος περὶ τὸ χάνι, ἔστειλεν εἰς Λαμίαν πρὸς ζήτησιν πυροβόλων. Ὁ Παλάσκα ἐχάρη βλέπων τὸ ἥμισυ τοῦ σκοποῦ τοῦ πραγματοποιουμένου. Οὕτω, παυσάσης τῆς προσβολῆς, οἱ Ἕλληνες θὰ ἐκέρδιζον καιρὸν καὶ θ' ἀνεπαύοντο ἐπ' ὀλίγον. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχη καὶ τὴν σωτηρίαν των. Διὰ τοῦτο, ἐπιδεικνύων πρὸς τοὺς Ἀλβανοὺς τὴν ἀμετρον δῆθεν χαρὰν τοῦ ἐπὶ τῇ ἐγγιζούσῃ καταστροφῇ τῶν Ἑλλήνων, ἀνέβη ἐπὶ λοφιδίου πλησιεστάτου πρὸς τὸ χάνι καὶ διὰ στενωροῦ φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτοὺς, φοβερίζων:

— "Ἄχ! μωρὲ γκιαουρίδες· ποῦ θὰ μᾶς πάτε; ἀφίστε νᾶρθουν τὰ τόπια ἀπ' τὸ Ζητοῦνι καὶ αὔριο βλέπομε!...

Ὁ Ὀδυσσεὺς ἤκουσε τοῦ Παλάσκα τὴν φωνὴν καὶ ἐνόησε τὸν κίνδυνον. Καὶ μόλις ἐνύκτωσε διέταξε τὸν Γαλαξειδιώτην Μπραγιῶργον νὰ προσπαθήσῃ μετὰ τῶν συμπατριωτῶν του ν' ἀνοιξῇ ὀπήν εἰς τὴν μάνδραν ἀφαιρῶν τὰς πλίνθους ἀθορύβως καὶ μετατοπίζων αὐτάς. Ὁ Μπραγιῶργος ἔθεσε τοῦ Γαλαξειδιώτου κατὰ γραμμὴν καὶ ἀφαιρῶν οὗτος μίαν πρὸς μίαν τὰς πλίνθους καὶ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα ἀποθέτοντες οἱ λοιποὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἤνοιξαν τὴν ὀπήν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας αὐτῆς τὰ καραούλια, διατεταγμένα παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐπυροβόλουν, ἵνα καλύπτωσι τὸν γινόμενον κρότον. Ἐπυροβόλουν δὲ συγχρόνως καὶ οἱ τοῦρκοι εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὀπή καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ τοῦ νέφους ἡ σελήνη, ἐξῆλθον. Ἡ σωτηρία ὅμως αὐτῶν ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος καὶ εἰς τὸν Παλάσκαν.

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. Κ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Προσθήκη εἰς τὰ γραφέντα περὶ τῶν ἐν Κορσικῇ Ἑλλήνων.

Εἰς ὅσα ὁ κ. Φαρδῦς ἔγραψεν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ πραγματεῖᾳ περὶ τῆς ἐν τῇ Κορσικῇ Ἑλληνικῆς ἀποικίας, προσθετέα καὶ τὰ ἐξῆς: Ἐξ ἐπιστολῶν τοῦ ἱερέως Μιχαὴλ Στεφανοπούλου ἐφημερίου τῆς ἀποικίας ἐν Καρκέζι, ἡ Καρκαῖς κατὰ τὸν κ. Φαρδῦν, πρὸς τὸν κ.

Λ. Λασκαρίδην, ἐξάγεται ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1851 ἐγένοντο αἰτήσεις τῶν ἀποίκων τούτων πρὸς πολλοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Ὄθωνα ὅπως μετοικήσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐζήτησαν δὲ νὰ τοῖς ὑποδειχθῇ ὁ τρόπος τῆς μεταφορᾶς καὶ ὁ τόπος τῆς ἐγκαταστάσεώς των. Ὡσαύτως δὲ κατόπιν τῶ 1855 καὶ 1856 ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐφημερίου Μιχαὴλ Στεφανοπούλου ἐζήτηθη παρὰ πολλῶν ἐνταῦθα καὶ παρὰ τῆς ἐν Λονδίῳ ἐπιτροπῆς τῆς ὀρθοδόξου ἐκεί ἐκκλησίας διδάσκαλος καὶ χρηματικὴ συνδρομὴ πρὸς ἀνέγερσιν τῆς ἐρεπιρωθείσης ἐκκλησίας τῶν ἀποίκων. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἐδόθη προσοχὴ καὶ ἀπάντησις εἰς τὰς αἰτήσεις ταύτας, καίτοι ἐγένοντο ἐνέργειαι ἐνταῦθα διὰ τοῦ Λέοντος Μετὰ καὶ Γ. Γ. Παπαδοπούλου. Διὰ ζωηρῶν δὲ χρωμάτων ὁ ἐφημέριος Μιχαὴλ Στεφανοπούλος εἰκονίζει τὴν κατάστασιν τῆς γλώσσης καὶ τῆς θρησκείας τῶν ἀποίκων, προλέγων τὸν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας, ὅστις καθ' ἃ καὶ ὁ κ. Φαρδῦς ἱστορεῖ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ, ἀφομοιωθείσης τῆς ἐκεί ἀποικίας κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν πρὸς τοὺς ἐγχωρίους.

* *

*

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τὴν λέξιν *πρόδοσι*, τὴν ὁποῖαν νομίζομεν ἰδιάζουσαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μάλιστα εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους, ἐπρόφερον ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐδημιούργησε τὸν πρῶτον ζῶντα ὄργανισμὸν. (Albert Gaudry).

Προφανῶς ἡ φύσις δὲν θέλει τὸν ἄνθρωπον βλέποντα πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ τοῦτο ἔθεσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐμπρός.

Ἡ ζηλοτυπία εἶνε τέχνη δι' ἧς ἑαυτὸν βλάπτει τις μάλλον ἢ τοὺς ἄλλους.

Ὅταν ἡ ζηλοτυπία δὲν κολακεύῃ γυναῖκά τινα, τὴν πληγώνει.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀπὸ τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος ἄχρι σήμερον συνέβησαν 286 πόλεμοι. Ἐκ τούτων 44 ἕνεκα αὐξήσεως ὀρίων, 22 ἕνεκα μὴ πληρωμῆς φόρων, 24 ἕνεκα ἐκδικήσεως, 8 πρὸς διατήρησιν τιμῆς καὶ ἐθνικῶν δικαίων, 6 ἕνεκα τοπικῶν διενέξεων, 41 χάριν τοῦ στέμματος, 30 πρὸς ὑποστήριξιν συμμάχων, 5 ἕνεκα ἐμπορικῶν διχονοιῶν, 55 ἐμφύλιαι καὶ 28 ἕνεκα θρησκευτικῶν ἐρίδων, οἱ δὲ λοιποὶ δι' ἄλλους λόγους.